

ning: „World Social Report“, der dels gav en oversigt over de vigtigste sider af de senere års sociale udvikling verden over, dels pegede på de opgaver, der på dette område er taget op eller bør tages op af de internationale organisationer.

Med udgangspunkt i denne beretning opstillede FN's sociale kommission og senere det økonomiske og sociale råd i 1953 et samlet arbejdsprogram med angivelse af de opgaver, der i den kommende tid bør gennemføres af FN og af institutioner som ILO, FAO, WHO, UNESCO etc., og de metoder, der bør følges.

Plenarforsamlingen tog den 23. oktober dette program til efterretning og understregede særlig ønskeligheden af at forbedre forholdene i formynderkabsområderne og de ikke-selvstyrede områder.

7. Bevis for forekomsten af tvangsarbejde.

(Dagsordenens punkt 69).

I skrivelse af 14. august 1953 anmodede De Forenede Stater om, at ovennævnte punkt blev optaget på 8. plenarforsamlings dagsorden, idet der henvistes til, at de i beretningen fra det af ECOSOC og den internationale arbejdsorganisation (ILO), nedsatte særlige udvalg om tvungent arbejde indeholdte oplysninger var af så alvorlig karakter, at de snarest burde overvejes af De Forenede Nationer.

Da sagen kom til behandling i 3. udvalg, udspandt der sig en voldsom debat, hvor det viste sig umuligt at undgå en skærpelse af modsætningerne mellem øst og vest.

I et fra de vestlige magter fremkommet resolutionsforslag blev det fastslået, at det var meget vigtigt, at alle former for tvangsarbejde afskaffedes, og at ECOSOC og ILO derfor som hastesag tog den af det ovennævnte særlige udvalg udarbejdede beretning under overvejelse. Om resultatet af disse undersøgelser skulle der udarbejdes beretning til 9. plenarforsamling.

I plenarforsamlingens møde den 7. december vedtog man det pågældende resolutionsforslag med 40 stemmer, herunder de nordiske lande, medens 5 stemte imod og 10 stemte passivt.

8. Forholdsregler med henblik på en fredelig løsning af krigsfangespørgsmålet.

(Dagsordenens punkt 71).

Fra den ved 5. plenarforsamlings resolution af 14. december 1950 oprettede krigsfangekommission forelå der en beretning, hvori der nærmere blev gjort rede for resultatet af de forespørgsler, der havde været udsendt til ca. 80 lande, såvel medlemmer som ikke-medlemmer af De Forenede Nationer (jfr. beretning 5. samling side 44—45).

Kommissionen har udover at have modtaget oplysninger om en række krigsfangers skæbne, som ikke tidligere har været bekendt, foretaget og foranlediget foretaget et stort antal repatrieringer. Kommissionens arbejde må i det store og hele siges at være lykkedes på de områder, hvor kommissionen har kunnet samarbejde med de pågældende landes regeringer, således at der i disse områder ikke længere findes et krigsfangeproblem. Imidlertid forbliver problemet stadig uløst i de områder, hvor kommissionen forgæves har søgt at indhente oplysninger.

Før behandlingen i 3. udvalg af spørgsmålet om, hvorvidt den nedsatte krigsfangekommission skulle fortsætte sit arbejde, vedtog udvalget med 48 stemmer for, herunder de nordiske lande, medens 5 stemte imod, at indbyde observatører fra Italien, Japan, og Vesttyskland til i udvalget at give udtryk for deres regeringers synspunkter.

Under debatten i 3. udvalg blev der fremsat stærke angreb overfor de stater, der havde nægtet samarbejde med kommissionen. Et fremsat resolutionsforslag, hvori plenarforsamlingen anmoder krigsfangekommissionen om at fortsætte sit arbejde, og hvor alle stater med henvisning til Genèvekonventionen af 1949 opfordres til at afslutte repatriering af krigsfangerne fra den anden verdenskrig, blev vedtaget af plenarforsamlingen den 7. december f. å. med 46 stemmer, herunder de nordiske lande, medens 5 stemte imod og 6 stemte passivt. Resolutionen slutter med at anmode krigsfangekommissionen om snarest muligt at indberette resultatet af dens